

Ангелика.

Да бѣди честенъ човѣкъ, и да са радва като вижда жена си уважена.

Г. Данденъ.

Прощавай ма ти мене, не е тѣзи моята смѣтка, Данденовци не са научени никакъ по тѣзи мода.

Ангелика.

О! Данденовците ще са научятъ, ако желатъ; а колкото за мене, казвамъ ти че не мисла никакъ да са отреча отъ светѣтъ, и да са закопая жива въ едниъ мжжъ. Какъ! защото единъ мжжъ са уженва за една отъ нази, то трѣбва всичкити работи да бѣдатъ свършени за назъ, и да сѣжсамъ всякакво сношение съ живите! Чюдно нѣщо за нашите мжжне; искатъ глухъ да бѣди човѣкъ на всичките тѣхни развеселявания и да не живеешъ освѣнъ само за тѣхъ! Пресмивамъ са на това, и не желая никакъ да умра толкозъ млада!

Г. Данденъ.

Тѣй ли испжнявашъ вѣрните задлжения що ми ги каза публично?

Ангелика.

Азъ? Не ти ги казахъ отъ все сърдце, но на сила. Пита ли ма ти мене преди свадбата, да